

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **JUDr. J. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia bývalého Úradu pre štátnu službu, č. UŠS-9443/2005 zo dňa 29. júna 2005 (právneho predchodcu žalovaného) o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 299/2005-88, zo dňa 13. februára 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 299/2005-88 zo dňa 13. februára 2008 spolu s opravným uznesením č.k. 2 S 299/2005-105 zo dňa 27. februára 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č. k. 2 S 299/2005-88 zo dňa 13. februára 2008 Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného Úradu pre štátnu službu, a to preskúmania rozhodnutia č. UŠS-9443/2005 zo dňa 29. júna 2005. Rozhodnutím

č. UŠS-9443/2005 zo dňa 29. júna 2005 bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky Číslo: MVRR-2005-6250/21280 zo dňa 28. apríla 2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu krajský súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť, nakoľko postup a napadnuté rozhodnutie žalovaného sú v súlade so zákonom.

Poukázal na znenie ustanovenia § 39 ods. 1, § 40 ods. 2, § 118 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“).

Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že bol vymenovaný do funkcie hlavný štátny radca, na základe čoho by nemohlo obstať rozhodnutie o skončení jeho štátnozamestnaneckého vzťahu z dôvodu organizačných zmien, ktoré zrušili funkciu hlavného radcu. Jednak je zrejmé, že žalobca bol skutočne vymenovaný do funkcie hlavného radcu na legislatívno právnom odbore, jednak jeho žiadosť o vymenovaní do funkcie hlavného štátneho radcu nebola akceptovaná správnym orgánom, pričom rozhodnutie správneho orgánu bolo aj potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SŽ 55/2004. Je nesporné, že v čase organizačnej zmeny bol žalobca zaradený do funkcie hlavného radcu na legislatívno právnom odbore a organizačná zmena sa ho priamo dotkla, na základe čoho bol jeho štátnozamestnanecký pomer zrušený, keďže správny orgán nemal možnosť uskutočniť trvalé preloženie v dôsledku nedostatku voľných štátnozamestnaneckých miest zodpovedajúcich kvalifikácii žalobcu.

Ako ďalej uviedol krajský súd, zaoberal sa aj námietkou žalobcu, že napadnutý právny úkon je svojim obsahom okamžitým zrušením v zmysle § 39 ods. 1 písm. b/ zákona o štátnej službe namiesto odvolania z dôvodu organizačných zmien výpoveďou podľa § 39 ods. 1 písm. a/ o štátnej službe a dospel k záveru, že z obsahu rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je jednoznačný a nespochybniteľný zjavný dôvod odvolania v zmysle § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, na ktorý bol správne aplikovaný § 39 ods. 1 písm. a/ zákona o štátnej službe. Ostatné námietky žalobcu boli buď irelevantné z hľadiska právomoci preskúmania rozhodnutia súdom alebo nepreskúmateľné z hľadiska ich obsahu.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňového správneho orgánu, nakoľko prvostupňový súd nesprávne rozhodol o predmete sporu.

Uviedol, že predmetom sporu je to, že ak minister výstavby 22. apríla 2005 rozhodol, ktoré miesta v systemizácii ruší, nemohol vedúci služobného úradu skončiť pracovnoprávny pomer so žalobcom dňom 29. apríla 2005 inak ako okamžitým zrušením. Ak dôvod na okamžité skončenie neexistoval, je skončenie pracovnoprávneho vzťahu z organizačných zmien absolútne neplatným právnym úkonom.

Žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Namietal pritom pasívnu legitimáciu Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len „MPSVaR SR“) s poukazom na článok III zákona č. 231/2006 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 231/2006 Z.z.“), ktorým bol zmenený a doplnený zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z.z.“) tak, že bol zrušený Úrad pre štátnu službu.

Podľa článku III ôsmeho bodu zákona č. 231/2006 Z.z. bol s účinnosťou od 1. júna 2006 vložený do zákona o štátnej službe nový § 40c ods. 2 zákona č. 575/2001 Z.z., ktorý ustanovuje, že „dňom zrušenia Úradu pre štátnu službu prechádzajú práva a povinnosti Úradu pre štátnu službu vrátane práv a povinností zo štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov zamestnancov na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky“.

Z uvedeného ustanovenia nevyplýva, že na MPSVaR SR prešli aj práva a povinnosti Úradu pre štátnu službu vyplývajúce z konania a rozhodovania vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, o ktorých rozhodoval Úrad pre štátnu službu, pretože práve zákon č. 231/2006 Z.z. upravil rozhodovací proces iným spôsobom. Orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie vo veciach vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v prvom stupni je vedúci príslušného služobného úradu. Vedúci úradu je tiež odvolacím orgánom, ktorý rozhoduje o odvolaní štátneho zamestnanca na základe stanoviska ním zriadenej poradnej odvolacej komisie.

Ak teda súd zruší rozhodnutie odvolacieho orgánu (Úradu pre štátnu službu), môže v súčasnosti vo veci konať a rozhodovať len príslušný odvolací orgán, a tým je v danom prípade (podľa zákona o štátnej službe s účinnosťou od 1. júna 2006) vedúci bývalého služobného úradu žalobcu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie. Ten môže svoje prvostupňové rozhodnutie buď zrušiť alebo opätovne rozhodnúť.

Podľa názoru žalovaného žalovaný nemá od 1. júna 2006 právomoc pokračovať v konaní a rozhodovaní o veciach, o ktorých v konaní o preskúmaní rozhodnutí Úradu pre štátnu službu rozhodli sudy Slovenskej republiky.

Inak navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. mája 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku).

Rozsah preskúmania rozsudku krajského súdu je daný odvolaním žalobcu, a to posúdenie, či boli splnené zákonné podmienky skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe.

Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ cit. zákona o štátnej službe v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodu nezaradenia odvolaného vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, pričom sa poskytne predstavenému náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu; vedúcemu úradu a predstavenému, ktorý bol odvolaný podľa § 31 ods. 2, sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu udáva, že rozhodnutím ministra č. 2/2005 zo dňa 22. apríla 2005 bola schválená organizačná zmena, z ktorej vyplynulo zrušenie systemizovaného štátnozamestnaneckého miesta hlavný radca v odbore legislatívno-právnom. Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii. V súlade s citovaným ustanovením

zákona z dôvodu, že nebolo voľné systemizované štátnozamestnanecké miesto, ktoré by zodpovedalo kvalifikácii žalobcu, správne prvostupňový správny orgán rozhodol o odvolaní žalobcu.

So všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa vyporiadal už žalovaný správny orgán v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí ako aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a ani odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15. októbra 2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Pokiaľ sa jedná o námietku žalovaného týkajúcej sa pasívnej legitímácie žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že Ministerstvo práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky je v prejednávanej veci jednoznačne pasívne legitimované a to s poukazom na ustanovenie § 40c zákona č. 231/2006 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o štátnej službe, podľa ktorého dňom 1. júna 2006 sa zrušuje Úrad pre štátnu službu, dňom zrušenia Úradu pre štátnu službu prechádzajú práva a povinnosti Úradu pre štátnu službu vrátane práv a povinností zo štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov zamestnancov na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. V uvedenej právnej veci nedošlo zo strany súdu k zrušeniu rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného, a preto nebolo o danej veci potrebné opätovne rozhodovať.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods.1, § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správnomu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 19. mája 2010

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová